

Godišnjica srebreničkog genocida

Pravo i pravda u raskoraku

PIŠE: IRENA ANTIĆ

Specijalno za Povelju iz Sarajeva

„Otac na službenom putu” ostvario životnu ulogu u karijeri dužoj od 50 godina.

Posle Pozorja, veći broj beogradski glumaca peticijom podržava zahtev kolega iz Ateljea 212, bez navođenja bilo kakvog argumenta za smenu. Izložene koincidencije su takve da nesumnjivo ukazuju na to da je reč o smišljenoj i dobro organizovanoj podzemnoj kampanji protiv predstave „Zoran Đinđić”, Ateljea 212 i upravnika.

4. Veliki hrvatski, jugoslovenski, svetski, a moglo bi se reći, i beogradski pisac, Miroslav Krleža 30 godina posle smrti bio je meta napada mladog pisca Vladimira Kecmanovića koji se iz Sarajeva preselio u Beograd i odmah se stavio pod okrilje „oca nacije”, Dobrice Ćosića formirao prilično militantu grupu mladih pisaca „Proza na putu” i počeo da dobija nagrade. Napao je Kulturni centar Beograda zbog organizovanja Festivala jednog pisca koji je bio posvećen Krleži. Naveo je argument da je Krleža stranac, da u Zagrebu nikada ne bi održali festival nekog srpskog pisca, kao i da Krleža nije voleo poeziju Miloša Crnjanskog i slično.

Kecmanović je ušao u polemiku sa više pisaca o temi - Krleža u Beogradu. Najbolje i najargumentovanije mu je odgovorio Marjan Čakarević. U polemikom žaru Kecmanović je pao toliko nisko da je Krleži i njegovom festivalu u Beogradu predstavio gostovanje minorne spisateljice iz Zagreba. Na kraju, sam Kecmanović završava polemiku proglašavajući sebe pobednikom zbog toga što je imao najbolje i najuverljivije argumente. To je Kecmanovićeva samoobmana. Protiv Krleže, njegovog blistavog uma, raskošnog talenta i enciklopedijskog znanja; protiv njegove erudicije, poezije, eseja, novela, drama, romana - nema argumenta. Postoje samo nacionalističke floskule iz šinjela Kecmanovićevog mentora koji očajnički pokušava da zatvori Beograd da produži njegovu klaustrofobiju i izolaciju. Smetaju Frlijić, Mustafić, Janžić, Krleža, smeta otvoreni i slobodni Beograd jer u njemu nema mesta za nacionalističke mediokritete

Nizali su se bijeli nišani nevinih žrtava srebreničkog genocida u Potočarima dokle god se pružao uplakani pogled Srebreničanke Zinete Mulić, dok se kroz jecaj prisjećala 11. jula 1995. godine i najbolnijih trenutaka za nju, njenu porodicu i za još oko 40.000 Bošnjaka ostavljenih na milost i nemilost Mladićevim hordama, nakon zauzimanja „zaštićene enklave UN“-Srebrenice. U genocidu su joj ubijeni sin, otac, muž i više od 20 članova šire familije. Njihovi posmrtni ostaci pronađeni su u nekoliko masovnih grobnica. Ukopani su u Potočarima; u podrinskoj dolini tišine, tuge i sjećanja.

„Familiju cijelu, komšiluk, sve sam izgubila... Zajedno rasli, zajedno radili, zajedno ih pobili, zajedno ih vratili u Potočare da ih pokopaju....“

Zineta je u julu 1995, iz Potočara deportovana sa jednogodišnjom kćerkom i sinovima, koji su tada imali 14 i 17 godina. Na korak do slobodne teritorije, srpski vojnici starijeg sina Esada izveli su iz autobusa u mjestu Tišća sa još grupom mladića:

„I gladan mi je i žedan otišao... Sve su muškarce izdvojili tu, postrojili i puške u njih uperili. Ja sam plakala, plakala i zapomagala. Odatle su ih odveli u logor Sušica. Tu su ih mučili, a onda odveli u selo Jarovlje. Znam gdje je to selo. Tu mi je majka rođena. Tu su mi dijete ubili. Moj otac je ukopan, a nema ni trećinu kostiju. Muž i otac su nađeni u masovnim grobnicama u Kamenici“.

Ako se tako smije reći, sretna je Zineta danas, jer ima gdje doći i proučiti fatihu svojim najdražim. Ipak, kaže, bol je i poslije dženaze ostala ista:

„ Ta slika mi nikad neće ispred očiju otići, kad su mi sina odvojili... kako je ostao tu u Tišći, kako je propatio, a znao je da mu nema više života. Znao je da će ih pobiti“.

Priča nam sve ovo Zineta, dok pogledom mutnim od suza guri bijele nišane u Potočarima.

Skreće pogled nedaleko odatle, prema fabrici akumulatora i mjestu na kojem im je u julu 1995, obećavan siguran prelazak na slobodnu teritoriju,

a onda ih dočekala neizvjesnost i izdaja, i njenim licem prelazi sjenka straha, koja je, čini mi se, zauvijek ostala tu negdje skrivena u njoj. Sa svojom djecom, Zineta je bila u masi onih, koji su žedni, gladni, izbezumljeni od straha, naivno vjerovali da će im vojnici UN pružiti neku zaštitu. Sjeća se nekoliko dana i noći provedenih pod vedrim nebom u Potočarima, na nišanu puščanih cijevi, uz krike, plač i pucnjavu, koja ih je podsjećala da je smrt za petama. Sjeća se uplašanih dječijih pogleda, majki koje su, kao i ona, strepile za sudbinu sinova koji su u to vrijeme bili ni dječaci, ni mladići i dolaška Ratka Mladića tu, među narod, 12. jula, kad je pred tv kamerama obećavao da će žene i djeca biti bezbjedno prevezeni na „muslimansku teritoriju“. Tog istog dana, Mladić je u Srebrenici poručio i to da je „napokon došao trenutak za osvetu Turcima na ovim prostorima“. U tom krvavom osvetničkom pohodu za samo nekoliko dana ubijeno je oko 10.000 ljudi.

Danas više nema na stotine dječaka i mladića kojima je general Mladić tada u Potočarima garantovao život. Otrgnuti su od života, majčinskog zagrljaja i danas leže u potočarskom mezarju ili bačeni u još skrivenim masovnim grobnicama, svjedočeći o jednom krvavom vremenu i mržnji, koja ih je pokosila. Njihove majke i sestre kao sjenke prolaze ovim svijetom. I odavno su poželjele da ih nema. Poslije toliko godina i ugašene nade da će se njihovi najdraži odnekud ipak pojaviti, za ovaj svijet čvrsto ih veže samo jedna misao - ako njih ne bude, ko će njihove sinove i braću pokopati jednom kad zato dođe vrijeme, jednom kad im jave da su ih pronašli...

Uz obilježavanje 17-godišnjice srebreničkog genocida, preživjeli Podrinjci na posljednji put ispraćaju više od 500 ubijenih. Među njima i trojicu braće Hasić, koji su imali 21, 23 i 25 godina, kao i dvojicu sinova Ramize Hasanović. Nihad je imao 16 godina. Munib tek zakoračio u punoljetstvo.

Uz 17-godišnjicu sve su češći orkestrirani, glasni povici da se u Srebrenici nije dogodio genocid i to ove ljude iznova vrijeđa.

Jer, kako bi se drugačije, nego genocid, mogao nazvati zločin u kojem su ubijene cijele porodice, u kojem su, kao i Srebrenica, cijeli gradovi potpuno etnički očišćenje? Da, bio je to genocid, jer u tim mjestima, moglo bi se reći, danas ima vrlo malo ili gotovo nikako Bošnjaka-povratnika. U ta mjesta, u tabutima, vraćaju se samo mrtvi. Etničko čišćenje ostavilo je trajne posljedice.

Kako drugačije, nego genocid nazvati činjenicu da svakog proljeća i ljeta u Prijedoru, Zvorniku, Vlasenici, Višegradu, Bratuncu, Srebrenici i drugim mjestima, ispraćamo desetine žena, djece i muškaraca ubijenih samo zato što su Bošnjaci ili Hrvati; kako drugačije nego genocid nazvati to što porodice ubijenih u tabutima u zemlju spuštaju tek poneku pronađenu kost svojih najbližih?

Kako drugačije, nego posljednjom i najopasnijom fazom, fazom negiranja genocida nazvati to što bivše komšije, prijatelji, radne kolege, oni koji su te ljude 1992. godine izdali protjerali i ubijali, danas šute o tome, gdje su posmrtni ostaci ubijenih i to što okreću glavu i od preživjelih, i od zločina i od prošlosti.

Uz 17-godišnjicu, preživjeli Podrinjci ističu da je pravda sve sporija. Jer, najodgovorniji za oko 10.000 ubijenih ljudi, za toliko uništenih porodica, Ratko Mladić još nije kažnjen za svoja zlodjela. Suđenje koje je počelo u maju ove godine, već na samom početku pokazalo je nespremnost i nedopustive propuste tužiteljstva, koji ostavljaju dovoljno prostora da se Mladić i dalje ismijava i međunarodnoj pravdi i žrtvama.

A, na stranice optužnice protiv bivšeg komandanta Glavnog štaba Vojske Republike Srpske (VRS), višegodišnjeg haškog bjegunca, stale su najteže optužbe za najmonstruoznije zločine, potkrijepljene neoborivim dokazima o genocidu, zločinima protiv čovječnosti, kršenju zakona i običaja ratovanja, etničkom čišćenju i teroru nad civilnim stanovništvom. Haška presuda Ratku Mladiću, između ostalog, trebala bi potvrditi da je Srebrenica u julu 1995. godine bila veliko, krvavo finale zločinačke genocidne politike, koja je itekako bila na djelu i tokom proljeća i ljeta 1992. godine u više opština istočne Bosne i Krajine.

Ratku Mladiću, kao što se već sudi i Radovanu Karadžiću, suditi će se za teror nad civilnim stanovništvom Sarajeva, za neselektivna granatiranja i snajperska djelovanja, tokom kojih je ubijeno više od 11.500 ljudi. Suditi će mu se za uzimanje pripadnika UN za taoce. Optužbe za genocid tokom 1992. i 1995. godine podijeljene su u dvije tačke.

Suđenje Ratku Mladiću počelo je 20 godina nakon što je on imenovan na funkciju komandanta VRS i jednog od vođa udruženog zločinačka poduhvata-etničkog čišćenja nesrpskog stanovništva, koje je realizirano silom. U uvodnom izlaganju tužitelj Dermut Grum kazao je da će van razumne sumnje

dokazati „prste Ratka Mladića umiješane u svakom od zločina“. Tužitelj je naglasio da je obim zločina u pojedinim opštinama bio manji u odnosu na Srebrenicu, iako se u nekoliko njih podigao na nivo genocida, ali je genocidna namjera bila ista. U uvodnoj riječi istaknuto je da je srpsko rukovodstvo dalo zadatak Mladiću „da ureže granice Krajišnikove karte u bosansku zemlju“. Tužitelj Grum predočio je sudskom vijeću šest strateških ciljeva srpskog rukovodstva, predstavljenih na sjednici Narodne skupštine tadašnje Srpske Republike, održane 12. maja 1992. godine, kada je Mladić imenovan za komandanta i kada mu je povjerena realizacija tih ciljeva, koji su bili osnov za najveći broj vojnih operacija. Mladić ni tada, kao ni tokom izvršenja zločina nije imao moralnih dilema. Po onom što je tada izjavio, bilo je jasno da zacrtane ciljeve želi uspješno i provesti:

„Ljudi i narodi nisu piljci, niti ključevi u džepu, pa ćemo ih premjestiti tamo-amo. To je lako reći, ali teško ostvariti!

Mladić je tada prihvatio realizaciju udruženog zločinačkog poduhvata, koji je imao dvije ključne težnje: teritorijalnu i nacionalnu:

- teritorijalno razdvajanje srpskog naroda u odnosu na Bošnjake i Hrvate;
- uspostava koridora između Semberije i Krajine;
- uspostavljanje koridora u dolini Drine, kojim bi ta rijeka prestala biti granica između dviju zemalja i postala kičma jedne - velikosrpske države;
- uspostava granice duž rijeka Une i Neretve;
- podjela Sarajeva;
- izlazak srpske države na more.

U uvodnoj riječi tužiteljstva istaknuto je i to da je do imenovanja Ratka Mladića na poziciju komandanta Glavnog štaba VRS, bivša JNA već okupirala i od nesrpskog stanovništva očistila dobar dio teritorije BiH. Sa njegovim dolaskom, te pozicije su učvršćene, a nove osvajane još žešćim napadima i brutalnijim zločinima. Tužitelj Grum u uvodnoj riječi, također je kazao da je JNA nastavila plaćati oficirski kadar i tokom rata, a prilikom povlačenja, u BiH novoformiranoj, odnosno transformisanoj vojsci RS, ostavila je oružje i ljudstvo.

Svaki ugašeni život tokom agresije, genocida i četverogodišnjeg rata u BiH i tuga onih, koji su zbog tih života zaplakali, priča su za sebe. Sve njih zauvijek obilježile su zločinačke namjere vojske pod komandom Ratka Mladića. Bratunčanka Bida

Ramić jedna je od hiljada podrinjskih majki i supruga, koju je tragedija obilježila nekoliko puta. U maju 1992. godine, kad su lokalne srpske formacije i pripadnici bivše JNA zapalili bratunačka sela, stanovništvo mahom pobili i protjerali, sve kuće opljačkali i spalili, ostala je bez dvojice sinova, koji su imali 9 i 11 godina. Nastradala je tada i njena 19-godišnja sestrična, koja je u više navrata silovana, a potom ubijena. Bidini sinovi, sa još oko 60 civila zatvoreni su u nekoliko kuća, mučeni, ubijeni, a potom zapaljeni u selu Suha. Njihove posmrtno ostatke do danas nije našla.

„Nikada svoju djecu nisam učila da mrze, već da pomognu i vole ljude. Družili su se i išli u školu sa djecom naših komšija, koji su ih ubili, a danas neće da kažu gdje su njihove kosti. Bili su najbolji učenici u svojim razredima, a sada su samo moje najbolnije uspomene. Sve, sve sam izgubila. I to što živim, voljela bih da me nema. Da me Bog s njima uzeo sebi. Nemam više snage ni da živim, ni da se sjećam i o tome pričam“.

Bidin jedini oslonac nakon tragičnog gubitka djece, bio je njen suprug. Nakon etničkog čišćenja Bratunca i susjednih mjesta, sve bošnjačko stanovništvo slilo se u Srebrenicu. Tu je i Bida sa svojim mužem provela teške ratne godine, sve do ulaska Mladićevih jedinica u taj grad. Muž je otišao šumom. Nikad nije stigao na slobodnu teritoriju. Ove godine, Bida će u mezarju u Potočarima ukopati njegove posmrtno ostatke pronađene u jednoj od više od 500 grobnica, u kojima su pronalazeni posmrtni ostaci Podrinjaca ubijenih u genocidu u Srebrenici.

Za genocid u Srebrenici Haški tribunal osudio je komandanta Drinjskog korpusa VRS, Radislava Krstića. Vujadin Popović i Ljubiša Beara u Tribunalu su prvostepeno osuđeni na doživotne zatvorske kazne zbog genocida u Srebrenici, a Drago Nikolić na 35 godina zatvora. Ljubomir Borovčanin je oslobođen krivice za genocid, ali je zbog zločina

protiv čovječnosti i kršenja zakona i običaja ratovanja osuđen na 17 godina zatvora. Zbog zločina protiv čovječnosti i kršenja zakona i običaja ratovanja, Radivoje Miletić je osuđen na 19 godina zatvora, a Milan Gvero na pet godina. Vinko Pandurević je osuđen na 13 godina zatvora, ali je oslobođen optužbe za genocid. Žalbeno vijeće Haškog tribunala smanjilo je kaznu zatvora pukovniku Vojske Republike Srpske Vidoju Blagojeviću sa 18 na 15 godina, a potvrdilo presudu kojom je major VRS, Dragan Jokić osuđen na devet godina zatvora.

Blagojević je u januaru 2005, osuđen na 18 godina zatvora zbog saučesništva u genocidu, ubistva i progona na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi. Vijeće je djelimično uvažilo žalbu Blagojevića i poništilo

mu kaznu za saučesništvo u genocidu.

Jokić je osuđen na devet godina zatvora za pomaganje i podržavanje istrebljenja, progone na političkoj, rasnoj i vjerskoj osnovi i ubistva. Dragan Obrenović i Momir Nikolić, također su osuđeni za zločine u Srebrenici, ali ne i za genocid. Haški tribunal, nakon priznanja krivice, za zločin strijeljanja oko 1000 zarobljenih Bošnjaka na farmi Branjevo, na pet godina zatvora 1996. godine osudio je pripadnika 10. Diverzantskog odreda VRS, Dražena Erdemovića. Prije nekoliko dana u Sudu BiH izrečena je najviša kazna u istoriji tog suda. Četvorica pripadnika zloglasnog 10. Diverzantskog odreda osuđena su, također za zločin strijeljanja zarobljenih civila na farmi Branjevo, ali je taj zločin okvalificiran u presudi kao zločin protiv čovječnosti, a ne kao genocid, za šta je pripadnik tog odreda teretila optužnica. Stanko Kojić osuđen je na 43, Franc Kos i Zoran Goronja na po 40, a Vlastimir Golijan na 19 godina zatvora. I Tužilaštvo i odbrana najavili su žalbu na ovu prvostepenu presudu. Tužilaštvo, jer smatra da su oni trebali da budu osuđeni za genocid ili, u najmanju ruku, za pomaganje u genocidu, a odbrana će se žaliti na visinu izrečenih kazni.

TEROR ZAPEČAČENIH OPTUŽNICA

PIŠE: BOJAN TONČIĆ

Kad neko pogazi temeljna ljudska, u slučaju koji sledi (Srbija, maj 2012) i manjinska prava, brutalnim lišavanjem slobode petorice pripadnika manjinskog naroda, u zoru prvog dana predizborne tišine, ne može biti reči ni o kakvoj grešci, već jedino o bahatosti za kakvom poseže mali broj nedemokratskih režima. Zbog toga što takvi postupci obesmišljavaju brojna nastojanja režima da se ušminka prava slika stanja u državi. Predizborno hapšenje petorice Albanaca u opštini Bujanovac na jugu Srbije imalo je nekoliko specifičnosti koje ga izdvajaju od drugih, uobičajenih represivnih mera: uhapšeni su optuženi za ratne zločine, Tužilaštvo ih je gonilo za krivično delo za koje su već bili optuženi i amnestirani, gonjenje počinje uoči opštih izbora na kojima Albanci mogu da osvoje lokalnu vlast u najmanje tri opštine krajnjeg juga Srbije, a njihov bi bojkot, osim gubitka na lokalnu, značio i to da u parlamentu neće "okrnjiti" najmanje jedno poslaničko mesto iz kvote na koju već računa koalicija na vlasti. A čvrstorukaške

policijske avanture, računica je njihovih izvođača, idu njima u prilog.

Sa takvim prognozama bivši predsednik Srbije Boris Tadić i ministar policije Ivica Dačić odlučili su se na rizičan korak koji čak i ne pokušavaju da suvislo obrazlože. U zoru 4. maja u Velikom Trnovcu i Vrežnici Žandarmerija je uhapsila Eljhamija Salihija, Mustafu Limanija, Šerifa Abdirija, Nedira Sefedinija i Sevdaija Emurlahija, nekada navodno pripadnika Oslobođilačke vojske Preševa, Bujanovca i Medveđe (OVPBM), a u svet su odaslati snimci policijske brutalnosti kojima je ministar policije pokazivao vlastito poimanje odlučnosti države. Preciznije, bandoglavost i mnogo opasnije namere, kad je reagovao na proteste jedinog albanskog predstavnika u srbijanskom parlamentu, rekavši "Bolje bi im bilo da čuvaju svoje pozicije (do tog trenutka se oglasio jedino Riza Halimi), jer su i oni u tome učestvovali".

Tako je završen prvi krug realizacije predizbornog hapšenja, za koje je Dačić rekao da je obavljeno "po nalogu Tužilaštva za ratne zločine", te da "nema politički motiv".

Sud BiH za genocid u Srebrenici osudio je Milorada Trbića na 30 godina zatvora. To je jedina presuda za genocid pred domaćim pravosuđem.

Apelaciono vijeće Suda BiH je nakon obnovljenog suđenja utvrdilo da **Miloš Stupar** nije imao efektivnu kontrolu nad pripadnicima Drugog odreda Specijalne policije MUP RS iz Šekovića i oslobodilo ga optužbe da je počinio genocid u Srebrenici 1995. godine, odnosno, da je učestvovao u ubistvu oko 1200 Bošnjaka, 13. jula 1995. godine u hangaru zemljoradničke zadruge u Kravici. Za izvršenje tog zločina, odnosno za pomaganje u činjenju genocida u Kravici, u istom sudskom procesu pravosnažno su osuđena šestorica pripadnika Drugog odreda Specijalne policije iz Šekovića, na ukupno 181 godinu zatvora.

Porazno je da je 17 godina nakon srebreničkog genocida i u Sudu BiH i u Haškom tribunalu izrečena samo po jedna pravosnažna presuda za genocid.

Za zločin strijeljanja civila u selu Suha, među kojima su bili i sinovi Bide Ramić, do sada niko nije odgovarao. Nekažnjeno je još ko zna koliko nalogodavaca i izvršilaca najstrašnijih zločina širom BiH. Za neke su, uglavnom niže rangiranim pojedincima izrečene presude u Haškom tribunalu, Sudu BiH i lokalnim sudovima. Budući da pravo i pravda često

u stopu ne prate jedna drugu, mnogi će vjerovatno izbjeći ovozemaljsku ruku pravde.

Zato su suđenje i presuda Ratku Mladiću, kojom bi praktično i rad Tribunala trebao biti okončan, kao i proces protiv Radovana Karadžića, utoliko značajniji, jer bi nakon njima podređenih planera, organizatora i izvršilaca najmonstruoznijih zločina, ovozemaljska pravda, zapečaćena presudama Međunarodnog suda značila da su kažnjeni i najodgovorniji za sve počinjene zločine, kako u Srebrenici, tako u cijelog istočnoj Bosni, Krajini, Hercegovini, Posavini i Sarajevu. To da Ratko Mladić dočeka kraj suđenja i izricanje presude, bio bi neophodan djelić pravde za one, koje je u smrt odvela zločinačka politika srpskog rukovodstva i vojske, kojom je on komandovao. Bio bi to i tračak utjehe za one, koji su ostali da pamte, plaču, tragaju za svojim najmilijim i sjećaju se svih onih nastradalih pod nogama i pred pušćanim i tenkovskim cijevima Vojske Republike Srpske, kojom je komandovao haški optuženik Ratko Mladić..

Izbori su okončani, a uhapšeni Albanci pušteni su tek posle 25 dana besmislenog tamnovanja, jer, kako se ispostavilo, krivična dela koja su im pripisana bila su tretirana kao terorizam i njima se, do uka za o amnestiji koji je doneo predsednik SRJ Vojislav Koštunica u julu 2002, sudilo pred Okružnim sudom u Vranju.

Isključivo politički razlozi morali su da dobiju bilo kakvo objašnjenje, a različita, iznuđena, blago rečeno neistinita i bahata, došla su iz MUP Srbije u formi saopštenja i Tužilaštva za ratne zločine Srbije koje je pripremalo frizirane informacije za Večernje novosti i Politiku (sudeći po sadržini sajta Tužilaštva i čutanja tužilaca, nikakvog hapšenja, ni oslobađanja iz njihovog delokruga rada nije bilo), kao i službeni belešku kvaziistorijskog sadržaja, o tome šta je radila OVPBM. Da bi ovaj slučaj, pominjanjem ubistva, nasilja nad civilima, pljački, zastrašivanja, dobio na težini.

"Na osnovu zahteva Tužilaštva za ratne zločine, pripadnici Žandarmerije i policajci Službe za otkrivanje ratnih zločina izvršili su na deset lokacija pretres stanova i drugih prostorija. Privedeno je pet osoba zbog osnovane sumnje da su počinili krivično delo ratni zločin prema

civilnom stanovništvu na području opštine Bujanovac. U utorak 29. maja 2012. godine sudija za pretходni postupak Višeg suda u Beogradu - Odeljenja za ratne zločine ukinuo im je pritvor. Kao razlog ukidanja pritvora sudija je naveo okolnost da se protiv osumnjičenih u sudu u Vranju 2002. godine već vodio postupak za iste događaje i protivpravne radnje koje su tada bile drugačije pravno kvalifikovane (udruživanje radi neprijateljske delatnosti u vezi terorizma) i odlukom predsednika tadašnje Savezne Republike Jugoslavije ove osobe su amnestirane", saopštava MUP.

Policija objašnjava pravosudne stvari i, prijateljski, prikriva činjenicu da je iskaze uhapšenih o tome da su amnestirani Tužilaštvo proveravalo tek desetak dana nakon hapšenja, kako piše jedino obaveštena Politika. Što, zapravo, i nije čudno, jer je očito da su glavni tužilac Vladimir Vukčević i njegova ekipa o tom slučaju znali sve i bez provere.

Do ovog akta terora došlo je, naime, nakon političkog dogovora Tadića i Dačića, a po tumačenju Politike, informisane direktno u Tužilaštvo, jutarnje predizborno hapšenje sa batinanjem i pretećim izjavama nije neosnovano: "Kako Politika saznaje, Tužilaštvo za